

[Oluf Johansen.]

jordlovsadministration er på højde med de krav, der stilles til den, og hvorvidt den kan imødekomme de rimelige forventninger, der næres i forbindelse med de forskellige købsmuligheder. Nu skal jeg ikke her nævne tilfælde, hvor skuffelser har ført til skarpe ytringer, men blot overfor den højtærede landbrugsminister og overfor jordlovsudvalgets formand sige, at jordlovsudvalgets dispositioner med hensyn til køb af jord, særlig når det drejer sig om tillægsgjord, alle steder følges med vågen opmærksomhed, fordi der overalt er mennesker, som nærer store forventninger til et positivt resultat, det vil sige til muligheden af at få deres lille bedrift forøget, så den kan blive en selvstændig bedrift. De står i disse tilfælde overfor en mulighed, der ikke kommer igen lige med det samme, eller som måske aldrig kommer igen.

Det vil fremgå af mine bemærkninger, at de økonomiske forhold gennem prisstigningen i høj grad har sat deres præg på udviklingen. Når vi ser på udstykningsvilkårene i de godt 30 år, der er forløbet, siden den store skelsættende 4. oktober-lov blev gennemført og satte sit stærke præg på udstykningsforholdene, vil man se, at bygge-lånenes størrelse stadig har måttet ændres efter prisforholdene; men på intet tidspunkt har prisstigningen været så følelig som i øjeblikket. Alligevel har det ikke rokket stabiliteten indenfor husmandsbrugene. Jeg så fornylig i et blad en udtalelse af Niels Frederiksen, hvori han sagde, at gennem alle de år, han havde administreret jordlovene, havde staten kun overtaget eet brug som ufyldt gjort panthaver. Der har hele tiden været en stab af unge landmænd og unge landarbejdere, som har taget opgaven op, selvom den syntes aldrig så vanskelig, og tiden har vist, at de har overvundet vanskelighederne.

Mange smukke eksempler herpå kan man se, når man kaster et blik ud over landet, og uden at forklejne nogen vil jeg her til slut gerne nævne en bestemt udstykning, dels fordi det er en stor udstykning, dels fordi den netop nu til 1. april fejrer sit 25 års jubilæum, dels endelig fordi denne udstykning har sat sit stærke præg på sin egne udvikling. Jeg tænker her på udstykningen af Nislevgaard ved Otterup. Der blev udstykket 46 nye brug foruden 13 tillægsparcer, og det er et udtryk for disse husmænds levende interesse for deres gerning som landbrugere og som mindre jordbrugere og for deres stolthed over sammenholdet i denne koloni, at de nu ved deres jubilæum har udsendt

et jubilæumsskrift, der bærer titlen: „— og jeg vil ikke bytte“. Jeg tillader mig som en slags jubilæumshilsen til en sådan koloni at citere nogle slutbetragtninger, som forfatteren af jubilæumsskriftet, en af husmændene selv, Kristen Lindstrøm, fremfører. Hans betragtninger tager ikke blot sigte på udstykningen, men gælder også dens samfundsmæssige betydning. Han siger:

„Jordudstyknings angår ikke blot husmændene, den er hele samfundets sag. Som 1919-jordlovene og iøvrigt senere jordlove er gennemført med bred politisk tilslutning, således bør også husmænd, gårdmænd, arbejdere, småhandlende og småhåndværkere, fra hvis hjem tilgangen til de nye husmandsbrug sker, stå fast samlet om at få det bedst mulige ud af de foreliggende udstykningslove. Det kan i øjeblikket med de særdeles høje byggeomkostninger være dristigt nok af de unge, trods statens betydelige lån og støtte, at give sig i kast med oprettelsen af nye landbrug, men det vil være forkert at råde dem, der har mod og lyst dertil, fra at gå i gang med opgaven. De må have al den opmuntring, det er muligt at give.“

Jeg gør disse betragtninger til mine. Jeg er enig med Kristen Lindstrøm, og jeg anbefaler det foreliggende lovforslag til hurtig fremme i det høje ting.

Landbrugsministeren (Bording): Alle fire ordførere har anbefalet det foreliggende lovforslag, og jeg takker for denne anbefaling.

Det ærede medlem hr. Korsgaard gjorde nogle bemærkninger angående § 9 og udtalte, at han gik ud fra som givet, at når man nu støtter opkøbet af græsningsarealer til husmænd, for at de der kan anbringe deres dyr, er det ikke meningen, at det skal være spekulanter og handlende, der på den måde kan skaffe deres dyr græsning, men det må forstås på den måde, at det er husmændenes egne dyr, deres egne besætninger, der skal anbringes på disse græsmarker. Jeg er enig med det ærede medlem heri.

Endvidere gjorde det ærede medlem en bemærkning angående § 10, der går ud på, at dersom der anvendes andre materialer end de almindelige til opførelse af et sådant statshusmandsbrug, kan ministeriet fastsætte en kortere afdragsfrist end den almindelige. Det betyder ikke, at man på nogen måde skal give højere lån, end der er brug for. Det er udtrykkelig fastsat, at dersom der anvendes sådanne materialer — fordi man mener, det er en fordel —, men